

Leipä pieninä palasina

Teatteri: Dokumentaarinen arkikomediala tiivistää työmarkkinoiden absurdin hengen oivallisesti.

TAIJA HELMINEN

Radikaaleinta on arki
Ensi-ilta 24.1. Joensuun kaupungin-
teatterin pienellä näyttämöllä.

Dokumentaarinen arkikomediala *Radikaaleinta on arki* iskee tiukasti kiinni tähän aikaan ja pirstaloituneisiin työmarkkinoihin. Yhteistuotantona toteutettu esitys päättyön tekijöistä ottaa kantaa, mutta jättää tilaa myös katsojan omille jatkopohdinoille.

Fiktiota ja dokumentaarista materiaalia yhdistelevän näytelmän pohjaksi on kerätty kokemuksia päättyöläisyydestä Tampereelta, Joensuusta ja Rovaniemeltä. Luultavasti siksi esitys on niin arjenmakuista ja siihen on helppo samaistua.

Lokakuussa Tampereella kan-
taesityksensä saaneen esityksen
ovat valmistaneet yhteistuotanta-
tona Teatteri 2.0, Tampereen
Teatteri, Joensuun kaupungin-
teatteri ja Rovaniemen Teatteri.

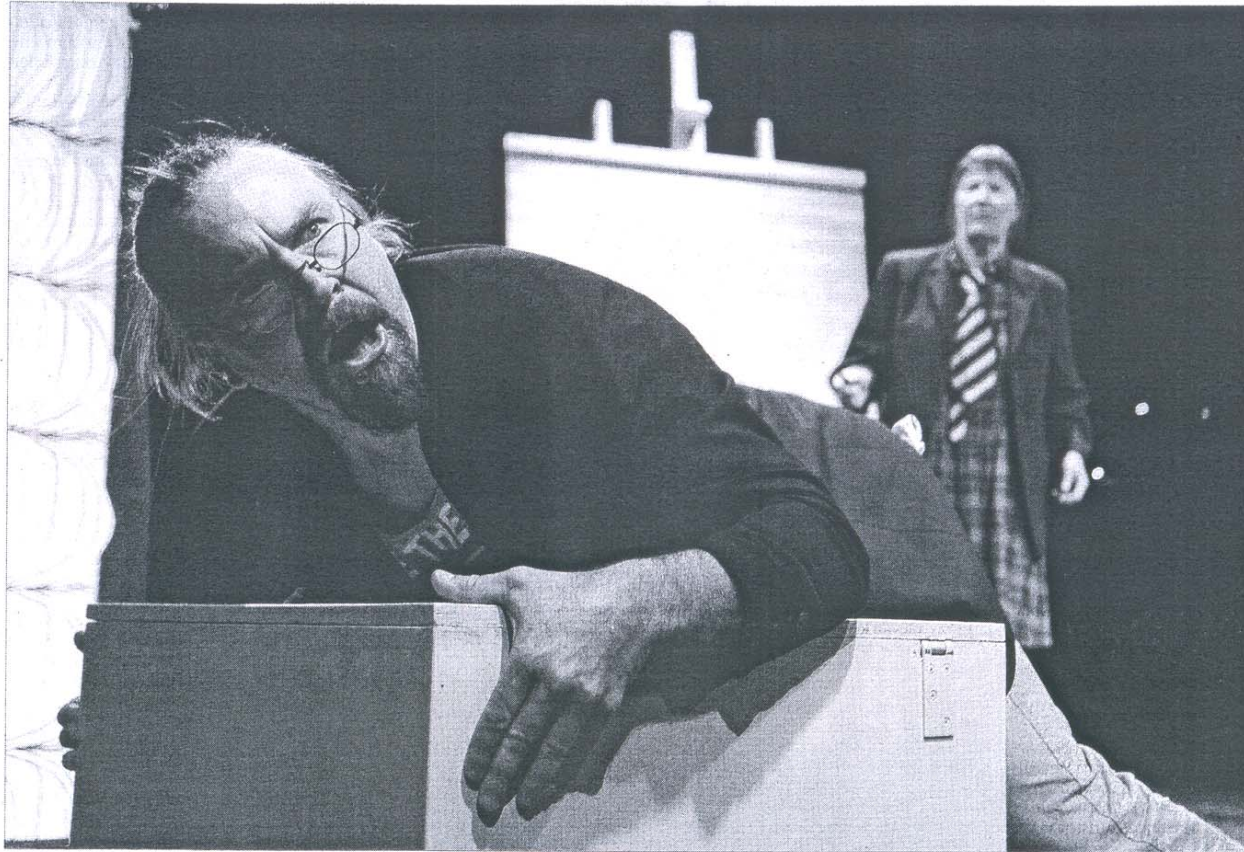
Esitystä on valmistamassa
tekijöitä kaikkien teattereiden
henkilökunnasta, ja esitys näh-
dään osana kaikkien teattereiden
ohjelmistoa. Esimerkiksi
näytelmän lavastus on suunnit-
eltu Joensuussa ja valmistettu
Rovaniemellä.

Radikaaleinta on arki pureu-
tuu riittävän syväälle suomalaisen
työelämän murrokseen päättyö-
n tekijöiden näkökulmasta. Pätkä-
työläisten tarinoista muo-
dostuu mosaiikki, ja kuvion kes-
kiössä on videobloggaaja Jussin
sekä oravanpyörästä ahdistuva
Erika Niemi perheineen.

Esityksessä käsite prekariaatti,
eli tilapäisissä tai epätyypillisissä
työsuhteissa työskentelevien
luokka, tulee katsojille tutuksi.

Osalle epätyypillinen työ on
oma valinta, mutta kolikon toi-
selta puolelta löytyy arjen kaa-
osta ja yhteiskunnan tukiraken-
teiden ulkopuolelle jäämistä.

Esityksessä freelancereista
on tullut keikkaa samassa työ-
paikassa vuodesta toiseen heit-
täviä permalancereita, ja pää-
konttorilla vain linjataan, että

Marja Myllylä ja Johannes Korpijaakko hyppäävät päättyöläisten nahkoihin osuvasti ja hersyvästi.

Esityksessä on
kautta linjan
myös surullinen
pohjavire.

tästä eteenpäin työpaikalla "on
kivaa". Ilman palkallista lomaa
ja työterveyshuoltoa monella ei
ole varaa edes vapaapäivään.
Kuulostaapa tutulta.

Jokaisen lähipiiristä löytyy jo-
ku tällaista niin sanotusti epä-

tyypillistä työtä tekevä, ja varsin-
kin korkeakoulutetuille nuorille
määräraakaisten työsuhteiden
rytmittämä elämä on pikem-
minkin sääntö kuin poikkeus.

Näytelmässä arki on usein
suoranaista sirkusta. Moni ab-
surdin tilanne työpaikalla saakin
nauramaan ääneen. Vaikka ky-
seessä on komedia, on esityk-
sessä kautta linjan myös surul-
linen pohjavire.

Esitys heittää ilmoille mon-
ta mielenkiintoista tulokulmaa

työhön ja työn luonteeseen tä-
män hetken työmarkkinoilla.
Määrittääkö työ ihmisen ar-
von? Elämmekö luokkayhteis-
kunnassa? Onko päättyöläinen
oikeasti vapaa oravanpyörästä?

Marja Myllylä ja Johannes Kor-
pijaakko tekevät lukuisat roolin-
sa herkästi ja hersyvästi. Muutos
nuoresta freelancerista muisti-
sairaaksi vanhukseksi käy kä-
den käänteessä, keskittymällä
muun muassa kehonkielen ja
eleiden hallintaan.

Vahvan näyttelijäntyön ansi-

osta hyvin käsikirjoitettu näy-
telmä todella käy iholle.

Videoita ja muuta audiovisua-
alista materiaalia käytetään esi-
tyksessä oivaltavasti, ja ne nivelt-
tyvät luontevasti näytelmään.
Myös kompakti lavastus toimii
loistavasti.

Mainiosta esityksestä onkin
vaikea keksiä mitään pahaa sa-
nottavaa. Kenties muutamaa pi-
dempää kohtausta olisi voinut
hieman tiivistää.

Rakenne on myös hivenen ha-
janainen, mutta sehän sopii tä-

hän pirstaloituneista työmark-
kinoista kertovaan esitykseen
kuin nenä päähän.

KATJIA REIJONEN

Käsikirjoitus: Taija Helminen. Ohjaus:
Saana Lavaste. Äänisuunnittelu: Si-
nikka Isoniemi. Lavastus: Iris Rauta,
Joensuun kaupunginteatteri. Puvus-
tuksen suunnittelu ja toteutus: Ina Ja-
kobsson, Rovaniemen Teatteri. Valo-
suunnittelu ja toteutus: Asko Heis-
kanen. Tuottaja: Saara Rautavuoma.
Rooleissa: Marja Myllylä ja Johannes
Korpijaakko.